

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Tomáše Foltase a soudců Davida Hipšra a Lenky Krupičkové v právní věci žalobkyně: **B. K.**, zastoupena JUDr. Martinem Vlasákem, advokátem se sídlem Mírové náměstí 119, Kouřim, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 1292/25, Praha 5, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 27. 5. 2024, č. j. 55 Ad 14/2023-44,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobkyni **se vrací** zaplacený soudní poplatek za kasační stížnost ve výši 5 000 Kč, který bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu k rukám zástupce žalobkyně JUDr. Martina Vlasáka, advokáta, do 30 dnů ode dne právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 11. 7. 2023, č. j. R-11. 7. 2023 – X (dále též „prvostupňové rozhodnutí“), žalovaná odňala žalobkyni invalidní důchod, neboť její pracovní schopnost poklesla z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu pouze o 25 %. Žalobkyně proti prvostupňovému rozhodnutí podala námitky, které žalovaná rozhodnutím ze dne 3. 11. 2023, č. j. X (dále též „napadené rozhodnutí“ nebo též „rozhodnutí žalované“), zamítla a prvostupňové rozhodnutí potvrdila.

II.

[2] Žalobkyně napadla rozhodnutí žalované žalobou, kterou Krajský soud v Praze (dále též „krajský soud“), zamítl v záhlaví označeným rozsudkem. Plné znění rozsudku krajského soudu (stejně jako všechna dále citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu) je dostupné na www.nssoud.cz a soud na něj na tomto místě pro stručnost odkazuje.

III.

[3] Proti rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) kasační stížnost, a to z důvodů obsahově podřaditelných pod § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Souhrnně dovozovala nesprávnost hodnocení zdravotního stavu, resp. nesprávnost závěru o odnětí invalidního důchodu. Poukazovala na vady v řízení před správními orgány i krajským soudem. Mj. namítala, že posudky založené ve spise její zdravotní stav nepopisují správně. Posudkoví lékaři stěžovatelku ani neviděli. Nemohli proto učinit o jejím zdravotním stavu správný úsudek. Krajský soud si měl pro posouzení jejího zdravotního stavu vyžádat znalecký posudek, takto však nepostupoval. Z uvedených důvodů navrhla, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV.

[4] Žalovaná se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnila s tím, jak danou věc posoudil krajský soud. Jeho závěry považuje za věcně správné. Navrhla proto, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl pro nepřijatelnost, příp. zamítl jako nedůvodnou.

V.

[5] Nejvyšší správní soud předně zkoumal podmínky přijatelnosti kasační stížnosti. Podle § 104a odst. 1 s. ř. s., s účinností od 1. 4. 2021, platí, že za podmínky, kdy před krajským soudem rozhodoval o věci specializovaný samosoudce, a tato kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, ji Nejvyšší správní soud odmítne jako nepřijatelnou (změna na základě novely soudního řádu správního zákonem č. 77/2021 Sb.). Z důvodové zprávy k této novele je zřejmé, že jejím účelem je urychlení soudního přezkumu rozhodnutí a dalších aktů správních orgánů, a to ve fázi před Nejvyšším správním soudem. Věcné přezkoumání pravomocného rozhodnutí krajského soudu Nejvyšším správním soudem má probíhat pouze v případech, kdy je to důležité nejen pro samu posuzovanou věc, ale i pro plnění základní role Nejvyššího správního soudu jako vrcholného soudního orgánu ve věcech správního soudnictví, kterou je sjednocování judikatury správních soudů.

[6] Nejvyšší správní soud shledal, že se uvedená právní úprava na nyní projednávanou věc užije; krajský soud rozhodl po nabytí účinnosti uvedené novely s. ř. s., přičemž v dané věci rozhodoval samosoudce (§ 31 odst. 2 s. ř. s.). Zbývá tedy posoudit, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele (viz např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2021, č. j. 10 Azs 225/2021-34, ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 Azs 84/2021-23 atp.).

[7] Podstatný přesah zájmů stěžovatele Nejvyšší správní soud vymezil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS. Ačkoli se v tomto usnesení vyjádřil k předcházející právní úpravě nepřijatelnosti, která pamatovala na posuzování ve vztahu k mezinárodní ochraně, závěry plynoucí z této judikatury jsou přiměřeně uplatnitelné také v nyní projednávané věci (shodně viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne

pokračování

10. 6. 2021, č. j. 1 As 124/2021-28, ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021-28, ze dne 15. 7. 2021, ze dne 7. 10. 2021, č. j. 9 Ads 192/2023-43 atp.). Z uvedené judikatury vyplývá, že o přijatelnou kasační stížnost se může jednat v následujících případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec nebo plně v judikatuře Nejvyššího správního soudu řešeny; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou v judikatuře řešeny rozdílně; (3) bude třeba učinit judikaturní odklon; (4) v napadeném rozhodnutí krajského soudu bylo shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele.

[8] V dané věci nevyvstala žádná právní otázka, která by dosud nebyla v judikatuře Nejvyššího správního soudu řešena, popř. byla řešena rozdílně. Rovněž tak Nejvyšší správní soud neshledal důvod, pro který by bylo nutno učinit judikaturní odklon. Krajský soud se nedopustil ani zásadního pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Krajský soud posoudil věc v souladu s konstantní judikaturou, od které neshledal Nejvyšší správní soud důvod se odchýlit.

[9] S ohledem na to, jakým způsobem je v nyní projednávané věci formulována kasační argumentace stěžovatelky, považuje Nejvyšší správní soud za vhodné připomenout, že kasační stížnost je opravný prostředek směřující proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu (§ 102 s. ř. s.). Jedná se o mimořádný opravný prostředek. V rámci řízení o kasační stížnosti se zkoumá, zda se správní orgán, resp. krajský soud nedopustily vad či nezákonnosti v řízení, pro které by jejich rozhodnutí bylo nutno zrušit. Nejvyšší správní soud je povolán pouze k přezkumu v rozsahu vymezeném stěžovatelkou. Řízení o kasační stížnosti je totiž ovládáno zásadou dispoziční. Obsah, rozsah a kvalita kasační stížnosti předurčují obsah, rozsah a kvalitu následného soudního rozhodnutí. Je-li tedy kasační stížnost kuse zdůvodněna, je tak předurčen nejen rozsah přezkumné činnosti soudu, ale i obsah rozsudku soudu. Soud není povinen ani oprávněn domýšlet argumenty za stěžovatelku. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by roli advokáta (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, či usnesení Ústavního soudu ze dne 6. 1. 2020, sp. zn. II. ÚS 875/20, ze dne 14. 9. 2021, sp. zn. I. ÚS 776/21).

[10] Předmětem soudního přezkumu před krajským soudem bylo rozhodnutí o odnětí invalidního důchodu dle § 56 odst. 1 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o důchodovém pojištění“), neboť z vyžádaných posudků vyplynulo, že pracovní schopnost stěžovatelky poklesla (pouze) o 25 %. Ustanovení § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění přitom stanoví, že *„pojištěnec je invalidní, jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nastal pokles jeho pracovní schopnosti nejméně o 35 %“*

[11] Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že posouzení zdravotního stavu občana a následné stanovení stupně invalidity je otázkou medicínskou, tj. odbornou. Správní soud si nemůže učinit úsudek o této otázce sám (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2003, č. j. 4 Ads 13/2003-54, ze dne 30. 11. 2009, č. j. 4 Ads 81/2009-46, ze dne 15. 5. 2013, č. j. 6 Ads 11/2013-20 atp.). *„Podle § 4 odst. 2 zákona o provádění sociálního zabezpečení posuzuje zdravotní stav a pracovní schopnost občanů pro účely přezkumného řízení soudního ve věcech důchodového pojištění Ministerstvo práce*

a sociálních věcí, které za tímto účelem zřizuje jako své orgány posudkové komise. Posudkové komise jsou oprávněny k posouzení poklesu pracovní schopnosti a zaujetí posudkových závěrů o invaliditě, jejím vzniku, trvání či zániku. Posudkové řízení je tedy specifickou formou správní činnosti, spočívající v posouzení zdravotního stavu občana a některých důsledků z něj vyplývajících pro oblast sociálního zabezpečení a důchodového pojištění.“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 10. 2023, č. j. 7 Ads 69/2023-39; viz též rozsudek ze dne 21. 9. 2020, č. j. 1 Ads 224/2019-20). Posuzovaný zdravotní stav musí být popsán dostatečně jasně a přesně, aby nevyvstávaly žádné pochybnosti (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2022, č. j. 6 Ads 33/2021-28, či ze dne 12. 2. 2024, č. j. 10 Ads 215/2023-29). Povinností posudkové komise je vypořádat se se všemi rozhodnými skutečnostmi, přihlídnout k potížím tvrzeným účastníkem řízení, lékařským zprávám atp. (viz rozsudek zdejšího soudu ze dne 4. 4. 2023, č. j. 6 Ads 252/2022-35). V případě naplnění uvedených požadavků posudek zpravidla představuje rozhodující důkaz pro posouzení správnosti a zákonnosti přezkoumávaného rozhodnutí (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2004, č. j. 5 Ads 34/2003-82, ze dne 29. 10. 2009, č. j. 6 Ads 132/2008-115, ze dne 13. 4. 2017, č. j. 10 Ads 259/2016-33, ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 Ads 23/2018-37, ze dne 30. 1. 2019, č. j. 6 Ads 34/2018-17, ze dne 20. 4. 2022, č. j. 6 Ads 33/2021-28 atp.). Úkolem správních soudů pak je vyhodnotit, zda je posudkový závěr posudkové komise náležitě, přesvědčivě a srozumitelně odůvodněn (srov. např. rozsudky ze dne 4. 12. 2013, č. j. 3 Ads 24/2013-34, ze dne 27. 6. 2014, č. j. 4 Ads 68/2014-37, ze dne 26. 3. 2015, č. j. 4 Ads 263/2014-60, ze dne 15. 4. 2015, č. j. 6 Ads 217/2014-23, ze dne 28. 4. 2017, č. j. 5 Ads 80/2016-22, ze dne 12. 4. 2018, č. j. 5 Ads 254/2017-27 atp.).

[12] Podle názoru Nejvyššího správního soudu byla východiska uvedené judikatury v daném případě respektována. Kasační soud souhlasí s krajským soudem, že žalovaná objektivně hodnotila všechny listiny založené ve správním spisu vč. posudku OSSZ ze dne 21. 6. 2023, jakož i posudku ČSSZ ze dne 6. 10. 2023, který byl vypracován v řízení o námitkách. V řízení před krajským soudem byl následně vyžádán posudek posudkové komise MPSV ze dne 25. 3. 2024. Posudková komise se plně ztotožnila se závěry posudkového lékaře ČSSZ, jde-li o zdravotní stav stěžovatelky a jeho návazné zařazení do kapitoly XIII., odd. E, položky 1b) přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb., kterou se stanoví procentní míry poklesu pracovní schopnosti a náležitosti posudku o invaliditě a upravuje posuzování pracovní schopnosti pro účely invalidity (vyhláška o posuzování invalidity), ve znění pozdějších předpisů (dále též „vyhláška č. 359/2009 Sb.“). Posudková komise se dále ztotožnila i se stanovenou mírou poklesu pracovní schopnosti o 25 %. V rámci svého posudku zhodnotila taktéž lékařské zprávy přiložené k žalobě (vč. např. zprávy ze spondylochirurgie – FN v Motole – ze dne 11. 1. 2024) a dospěla k závěru, že tyto nemají vliv na změnu posudkového hodnocení. Zdůvodnila i nutnost odnětí invalidního důchodu. Uvedla, že závěry posudku, na jehož základě byl stěžovatelce přiznán invalidní důchod v prvním stupni, byly učiněny krátce po operaci výhřezu meziobratlové ploténky, přičemž v daném okamžiku ještě nebyla ukončena rehabilitace. V současnosti již však (dle závěru posudků OSSZ a ČSSZ) odpovídá současný zdravotní stav stěžovatelky poklesu o toliko 25 %. Soud přitom neshledal, že by předmětné posudky byly neúplné, nejednoznačné, nepřezkoumatelné či že by trpěly jakoukoli jinou vadou ve smyslu výše uvedené judikatury. Všechny se přitom shodují na závěru, že stěžovatelka není invalidní ve smyslu § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění. Proti posudkovým závěrům stěžovatelka nevznáší žádnou relevantní argumentaci. Ustává toliko na obecné polemice o správnosti předmětných závěrů,

pokračování

resp. subjektivních tvrzeních o tom, že její zdravotní stav je horší, než jak jej vyhodnotili posudkoví lékaři. Úkolem správních soudů nicméně není přezkoumat důvodnost námitek stran nesprávného zhodnocení zdravotního stavu posuzované osoby z věcného, tj. odborného hlediska (k takovému postupu nemají správní soudy potřebnou erudici), nýbrž zvážit, zda zhodnocení zdravotního stavu dané osoby bylo příslušnými posudkovými orgány provedeno způsobem odpovídajícím výše označené konstantní judikatuře, tedy tak, že z daných posudků je zdravotní stav posuzované osoby zřejmý, tj. lze konstatovat, že posudky jsou úplné, přesvědčivé a zejména přezkoumatelné (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2009, č. j. 4 Ads 49/2009-55, ze dne 14. 7. 2016, č. j. 9 Ads 160/2015-49, ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 Ads 23/2018-37, či též rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 27. 3. 2018, sp. zn. I ÚS 1087/17, ze dne 30. 6. 2016, sp. zn. III. ÚS 1239/16, ze dne 6. 3. 2018, sp. zn. III. ÚS 4160/16 atp.). Těmto kritériím posudky založené ve spisovém materiálu odpovídají.

[13] S ohledem na obsah spisu souhlasí Nejvyšší správní soud i s tím, že skutkový stav věci byl zjištěn dostatečně a nebylo třeba vyžadovat obstarání znaleckého posudku. Tento závěr přitom krajský soud náležitě odůvodnil (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2003, č. j. 2 Ads 9/2003-50, ze dne 13. 8. 2008, č. j. 2 Azs 45/2008-67, ze dne 27. 1. 2009, č. j. 2 Azs 91/2008-66, ze dne 29. 8. 2019, č. j. 9 Ads 84/2018-32, ze dne 28. 8. 2003, č. j. 5 Ads 22/2003-48, či ze dne 30. 3. 2017, č. j. 1 Ads 152/2016-46). V souladu s judikaturou vypořádal krajský soud i námitky poukazující na neobjektivnost závěrů posudkové komise. Správně konstatoval, že tato argumentace míří přímo proti znění zákona (srov. § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů), který předpokládá, že posudková komise je integrální součástí Ministerstva práce a sociálních věcí. Bezrozpornost uvedené právní úpravy, vč. souladu s ústavním pořádkem přitom v minulosti opakovaně potvrdila judikatura (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 1. 11. 1995, sp. zn. II ÚS 92/95, nebo rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2003, č. j. 5 Ads 4/2003-35, ze dne 21. 4. 2010, č. j. 3 Ads 8/2010-69, ze dne 31. 1. 2022, č. j. 10 Ads 119/2020-27 atp.). Nejvyšší správní soud dodává, že ani na základě obsahu spisu neshledal, že by komise postupovala vůči stěžovatelce zaujatě. Jak již soud naznačil výše, posudky, o něž krajský soud opřel své závěry, lze ve svém souhrnu považovat za dostatečně objektivní a přesvědčivé (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 8. 2019, č. j. 7 Ads 319/2018-33).

[14] K námitkám poukazujícím na nemožnost vyjádřit se ke zjištěnému skutkovému stavu věci v rámci správního řízení pak kasační soud uvádí, že tato námitka byla prvně vznesena až v řízení před Nejvyšším správním soudem. Podle konstantní judikatury přitom platí, že „§ 104 odst. 4 s. ř. s. *in fine* brání tomu, aby stěžovatel v kasační stížnosti uplatňoval jiné právní důvody, než které uplatnil v řízení před soudem, jež rozhodnutí má být přezkoumáváno, ač tak učinit mohl; takové námitky jsou nepřijatelné. Ustanovení § 109 odst. 4 s. ř. s. *naproti* tomu brání tomu, aby se poté, co bylo vydáno přezkoumávané rozhodnutí, uplatňovaly skutkové novoty. K takto uplatněným novým skutečnostem kasační soud při svém rozhodování nepřihlíží“ (srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 22. 9. 2004, č. j. 1 Azs 34/2004-49; srov. též rozsudek rozšířeného senátu téhož soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, jakož i rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 27. 6. 2000, sp. zn. Pl. ÚS 12/9, ze dne 12. 1. 2016, sp. zn. II. ÚS 2732/15, ze dne 12. 5. 2022, sp. zn. IV. ÚS 1739/21, ze dne 27. 9. 2023, sp. zn. III. ÚS 1843/23, ze dne 18. 7. 2023, sp. zn. III. ÚS 861/23. Z procesní opatrnosti soud dodává, že stěžovatelce jako

účastníkovi daného správního řízení náležela příslušná procesní práva (nahlížet do spisu, činit si z něj výpisy, předkládat listiny atp.). Ze spisu nevyplývá, že by stěžovatelce bylo jakkoliv bráněno v uplatňování uvedených práv.

[15] Oporu v judikatuře má i závěr krajského soudu, že není povinností komise vždy provést osobní vyšetření. Krajský soud správně uvedl, že posudkoví lékaři vychází při posuzování invalidity primárně ze shromážděných lékařských zpráv. Pouze pokud by měli pochybnosti o jejich pravdivosti nebo úplnosti, mohou informace z lékařských zpráv konfrontovat s vlastním osobním vyšetřením a poté vyhodnotit potřebu vyžádání specializovaného vyšetření. Osobní vyšetření posuzované osoby posudkovými lékaři je možností nikoliv povinností (srov. rozsudky ze dne 20. 6. 2012, č. j. 6 Ads 21/2012-30, ze dne 22. 6. 2017, č. j. 10 Ads 337/2016-33, ze dne 8. 3. 2019, č. j. 4 Ads 405/2018-29 atp.). Pokud lékař žalované pochyby o shromážděné zdravotní dokumentaci neměl, mohl z ní při zpracování posudku vyjít. Ostatně nelze přehlédnout, že stěžovatelka byla osobně vyšetřena lékařkou posudkové komise.

[16] Přijatelnost kasační stížnosti neshledal soud ani na základě žádného dalšího stížního tvrzení. Nejvyšší správní soud přitom nijak nebagatelizuje závažnost stěžovatelčiných zdravotních obtíží, ty však byly řádně reflektovány v předmětných posudcích, jejichž přezkum ze strany soudu je limitován (viz výše). Všechny posudky (posudek lékaře OSSZ ze dne 21. 6. 2023, posudek lékaře ČSSZ ze dne 6. 10. 2023 a posudek posudkové komise MPSV ze dne 25. 3. 2024) se shodují na závěru, že stěžovatelčin zdravotní stav neodpovídá žádnému stupni invalidity, jak jsou upraveny v § 39 zákona o důchodovém pojištění, přičemž jak již bylo výše uvedeno, na základě (poměrně obecné) stížní argumentace nebylo lze shledat v postupu posudkových lékařů žádné vady s vlivem na zákonnost napadeného rozhodnutí. Soud dodává, že nezjistil ani existenci vad s vlivem na zákonnost (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2004, č. j. 5 Ads 34/2003-82, ze dne 29. 10. 2009, č. j. 6 Ads 132/2008-115, ze dne 13. 4. 2017, č. j. 10 Ads 259/2016-33 atp.). V případě, že stěžovatelka disponuje novými zdravotními zprávami, které dokládají další zhoršení zdravotního stavu, lze jí doporučit podání nové žádosti.

[17] Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl pro nepřijatelnost ve smyslu § 104a odst. 1 s. ř. s.

[18] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 a 2 ve spojení s § 120 s. ř. s. (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, část III. 4.). Stěžovatelka v řízení úspěch neměla, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaná sice ve věci úspěch měla, podle § 60 odst. 2 s. ř. s. však v daném typu řízení právo na náhradu nákladu řízení nemá. Žádný z účastníků proto nemá právo na náhradu nákladů řízení.

[19] Stěžovatelka složila na účet Nejvyššího správního soudu poplatek za kasační stížnost ve výši 5 000 Kč. Stěžovatelka je však ze zákona osvobozena od placení soudního poplatku [viz § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o soudních poplatcích“)]. Soud proto podle § 10 odst. 1 zákona o soudních poplatcích rozhodl o vrácení stěžovatelkou zaplaceného soudního poplatku (srov. např. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2014,

pokračování

č. j. 4 Ans 11/2013-25, č. 3152/2015 Sb. NSS, nebo též rozsudek téhož soudu ze dne 31. 10. 2012, č. j. 3 Ads 23/2012-25).

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. ledna 2025

Tomáš Foltas
předseda senátu